

νη ὑπὸ γυναικὸς τινος πληρούσης ἐκάστοτε τὸ κενούμενον ποτήριον διότι — πλὴν ἐξαιρέσεων τινων — δι' ἐνὸς ποτηρίου καὶ δι' ἐνὸς κοχλιαρίου τοῦ γλυκοῦ ὑπηρετεῖται ἅπας ὁ ἔσμός τῶν καλεσμένων.

Ἐν τῷ ὄρμῳ ἐζήτησαν καταφυγὴν ἀπὸ τῆς τρικυμίας γολέται τινές καὶ τρεχαντήρια· κόπερόν τι ἐκ Σύμης φέρει ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ τὴν τουρκικὴν σημαίαν, ξενίζουσιν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν ἐκείνων, καὶ ῥίπτουσιν αἱματηρὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν κυμάτων.

Τὸ ἀτμόπλοιον φορτῶναι γαιάνθρακας. Τὸ ὀρυχεῖον κεῖται ὑψηλὰ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας· ἀνέρχεται δέ τις εἰς αὐτὸ διὰ φορτηγῶν ἀμαξῶν ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς τροχίᾳς ὑπὸ ἡμιόνων συρομένων, ἀποτελουσῶν παράδοξον ἵπποσιδηρόδρομον, κατὰμαυρον ἐκ τῆς κόνεως τῶν ἀνθράκων, ἐστρωμένον ἐντὸς μὲ φύλλα πλατάνων διὰ τοὺς ἀπαιτητικούς ἐπιβάτας. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐργάζονται νεαρὰ χωρικά καθαίρουσαι τὸν ἀνθράκα ἐκ τοῦ χώματος, ἢ ὠθοῦσαι χαιραμάξας. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἀνθρακωρυχεῖον! ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον συρίζει· τὸ λυκόφως τῆς ἐσπέρας διαχέεται εἰς τὸν ὄρμον. Ἀπερχόμεθα.

* *

Ἡ θάλασσα εἶνε ἡρεμος. Ἀφίνομεν ὀπίσω τὴν Σκύρον, ἥτις, ὀπισθοδρομοῦσα ὁλονέν, ἐξαφανίζεται εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Αἱ εὐβοϊκαὶ ἀκταὶ κυματίζουσι νῦν κατάφυτοι μετὰ τῶν ὀπισθεν αὐτῶν βουνῶν· οὐλὴ βλάστησις καλύπτει τὰς βράχεις καὶ τὰς χαράδρας· αἱ πύκναι καθικνοῦνται μέχρι τῆς θαλάσσης, ἐκ τῶν βράχων ἐνοπτριζόμεναι εἰς τὸν ὑγρὸν καθρέπτην. Ὑψηλὰ, πλησίον τῶν μόλις διακρινομένων χωρίων φαίνονται λωρίδες καλλιεργημένου ἐδάφους, φυτεῖαι καπνοῦ, ὀπωροφόρα δένδρα.

Παραπλήρομεν τὸ Ἀρτεμίσιον. Ἡ κεφαλὴ μου πληροῦται ἀναμνήσεων, καὶ παρατηρῶ μετὰ συγκινήσεως τὴν ἐνδοξὸν ἄκραν, ἐφ' ἧς ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου προσηλώθησαν τόσοι ὀφθαλμοὶ Περσῶν. Εἶνε ἡ αὐτὴ εἰσέτι· ἡ φύσις μένει ἀναλλοίωτος καὶ μόνον ἡμεῖς παρερχόμεθα, ῥέομεν ἀενάως, γενεὰ μετὰ γενεάν, εἰς τὴν ἐξαράνισιν.

Ἡ Σκόπελος καὶ ἡ Σκίαθος διαγράφονται εὐκρινῶς ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα ὑπέρυθρον.

Δεξιᾷ, ἐφ' ὑψηλοῦ βράχου τῆς Μαγνησιακῆς ἄκρας τὰ Τρίκερα μὲ τὰς περιόπτους οἰκίας των θεωρῶνται ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς τὰ εἰσπλέοντα εἰς τὸν Παγασητικὸν πλοῖα.

Μαγευτικὸν πανόραμα ἐκτυλίσσεται περὶ ἐμέ. Ὅπισω, τὰ βουνὰ τῆς Εὐβοίας, αἱ ἀκταὶ τῆς Στερεᾶς, γραφικῶς πτυσσόμενα καὶ κολπούμενα, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος ἡ Ὄθρυς,

αἱ Θερμοπύλαι, διαφαινόμεναι ὡς σκιαί, συγχεόμεναι μετὰ τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ.

Ἐμπρὸς τὸ Πήλιον, εἰς ἡδὺ ἰώδες λελουσμένον, ἐκ τῆς πολυπτύχου κλιτύος τοῦ ὁποίου ἀνακύπτουσιν ἐν μέσῳ δένδρων κῶμαι καὶ χωρία. Λευκά τινα σύννεφα, ἐν τῷ γαλανῷ στερεώματι οὐρανοδρομοῦντα, ῥίπτουσι μαύρην σκιάν, ἐπαυξάνουσιν τοὺς κυματισμοὺς τοῦ ὄρους. Ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Παγασητικοῦ ἀπαστράπτει, ὑπὸ τὸν μεσουρανοῦντα ἥλιον, κατ'ἀλευκος ὁ Βῶλος.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ

ΛΕΩΝ. Μπα! ὁ Τιβούρκιος!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ ἀνεψιός μου!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ (κατ' ἰδίαν). Αὐτός!

(Ὁ Λέων πλησιάζει τὴν μητρειάν του).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καλημέρα, θεῖε. Καλημέρα, Λέον... (Χαιρετίζει τὴν Ἐρριέτταν μετὰ συντολῆς). Θεῖα μου...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ δὲ μοῦ λές τί γίνεσαι; Ἐχὼ νὰ σε ἰδῶ ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιά... ἄλλοτε δὲν ἐξεκολλοῦσες ἀπὸ ἐδῶ...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (ἀμνηχανῶν). Ναί, ἀλήθεια, θεῖέ μου, ἀλλὰ εἰζεύρετε, αἱ ἐργασίαι... ἐργάζομαι πολὺ...

ΒΛΑΔΙΝΕ Μπα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, ὑπερβολικά. (Μεταβάλλων τόνον φωνῆς). Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἤλθε ἀκόμη;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅχι ἀκόμη, τὸν περιμένομεν.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἀνταμώσωμεν ἐδῶ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλλέως δὲν θὰ ἤρχεσο... Ἐχὼ νὰ σὲ μαλλώσω... ἀλλὰ ὑστερότερα... Τώρα ἔχω μερικοὺς ποῦ μὲ περιμένουν... μεῖνε νὰ κρατήσης συντροφιά τῆς θεῖας σου... Ἐλα, Λέον... Τὰ εἴπαμε λοιπόν, θὰ λέγω πῶς εἶνε δική σου δουλειά.

(Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Λέοντος ἀριστερᾷ).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ

(Ἡ Ἐρριέττα, ἥτις ἐκάθησε μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Τιβούρκιου καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἐργόχειρόν της εὐ

ὅς ὡς ἐξῆλθεν ὁ Βλαδινὲ ἐγείρεται καὶ διπλώνει αὐτό).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*πλησιάζων αὐτὴν μετὰ δισταγμοῦ*). Δὲν ἐργάζεσθε πλέον, θεία μου... ἐτελειώσατε, φαίνεται...

(Ἡ Ἑρριέττα χαιρετίζει αὐτὸν αὐστηρῶς καὶ ἐξέρχεται δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, εἶτα ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*μόνος, ἀφ' οὗ παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος αὐτὴν ἐξερχομένην*). Τὰ ἴδια πάντοτε! ἀκόμη εἶνε θυμωμένη... Εἶνε χαριστάτη ἢ θεία μου... ἀλλ' εὐερέθιστος... ὑπερβολικὰ εὐερέθιστος! (*Θόρυβος ἐν τῇ προβαλῶν*).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (*εἰσέρχεται*). Εἶδες ἐκεῖ ἀμαξήλατην!... Θέλει καὶ μπαξίσι... Ἄς τα καὶ τὰ ξέρω! (*Ἀποθέτει τὸν ὁδοιπορικὸν του σάκκον εἰς τὸ βάθος, ἀριστερά*).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μπα! ὁ μπαμπᾶς!... Καλημέρα, μπαμπᾶ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄ! σὺ εἶσαι, ἀγόρι μου!...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*προστρέχων ἵνα τὸν ἀσπασθῇ*). Ἐπιτρέπετε;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (*ἀνακόπτων αὐτόν*). Μιὰ στιγμή... Νὰ ἰδοῦμε... Ἡ ἐργασία;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καλὴ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἡ συμπεριφορὰ;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐξαιρετός.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἡ διαγωγὴ;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἀμεμπτος.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Καλὰ... Φίλησέ με. (*Ἀσπάζονται ἀλλήλους. — Κατ' ἰδίαν*). Ἐτσι πρέπει νὰ διευθύνωνται τὰ παιδιά!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὅλοι καλὰ εἰς τὸ Ἑλμπέφ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐτσι κ' ἔτσι... τὰ βαμβάκια ξεπέφτουν· ἀλλὰ ἡ τσόχα παίρνει ἀπάνω της. (*Πρὸς αὐτὸν ζωρῶς*). ὦ! θὰ τοὺς δώσωμεν ἐπὶ τέλους νὰ καταλάβουν!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ποιοί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ποιοί! οἱ Ἀγγλοί!... Ἐβαλα εἰς ἐνέργειαν ἄλλους δεκαπέντε ἐργαλείους... γιὰ νὰ τοὺς κάμω νὰ σκάσουν!... Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός μου;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰς τὸ γραφεῖόν του... ὑπάγω νὰ τοῦ ἀναγγείλω... (*Προχωρεῖ πρὸς ἔξοδον*).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὅχι... μὴ τὸν ἀπασχολῇς... Ἄς τὰ εἰποῦμε... Εἴπαμε λοιπὸν πῶς ἐργάζεσαι;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶναι ἀλήθεια;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἀμφιβάλλετε;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὅχι... ἀλλ' ἐγὼ πιστεῦω μόνον ὅσα βλέπω... Ἐχεις ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὅχι ἀκόμη... δὲν ἔχω ὑποθέσεις... ἀλλὰ παραδίδω μαθήματα... προγυμνάζω εἰς τὰ νομικά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Καὶ βγάνεις χρήματα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πόσα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*ἐνδοιάζων*). Μά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πόσα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*μὲ ἀπόφασιν*). Τετρακοσίας δραχμὰς τὸν μῆνα!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Δὲν εἶναι ἄσχημα... Δεῖξέ ταίς μου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν ταῖς ἔχω ἐπάνω μου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θυμᾶσαι τί σοῦ εἶπα... ὅταν σοῦ περισσεύουν χρήματα... ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ... στέλλε τά μου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Σοῦ ὑπεσχέθηκα δέκα τοῖς ἑκατὸν τόκον... διὰ νὰ σὲ ἐνθαρρύνω... ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἶδα τίποτε.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἀργότερα... φέτος ἐξώδευσα εἰς ἐπιπλα...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄ! θὰ ἔλθω αὐριον νὰ ἰδῶ πῶς ἔχεις συγυρισμένο τὸ σπίτι σου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καὶ ἔπειτα ἀγόρασα ἐν ὥρολόγι χρυσό... μὲ τὴν ἀλυσίδα του. (*Δεικνύει*) Αὐτό.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὁρολόγι 'ς τὰ Παρίσια! Τί νὰ τὸ κάμης!... Ὅπου γυρίσης καὶ ὅπου σταθῇς εἶναι ὥρολόγια 'ς τοὺς τοίχους, καὶ 'μποροῦσες νὰ οἰκονομηθῇς μὲ αὐτά.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ αὐτοί, ΒΛΑΔΙΝΕ καὶ ΛΕΩΝ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*εἰσερχόμενος, πρὸς τὸν νιόν του*). Σοῦ λέγω πῶς ἔχουν δίκαιον... Δὲν ἔχουν καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσουν τὸν φόρον διὰ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα!

ΛΕΩΝ. Μά, πατέρα... αὐτὸ εἶναι τὸ ἔθιμον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τοὺς ἐνοικιάζω ἓνα σπίτι... ἔχουν λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμβαίνουν καὶ νὰ βγαίνουν ἐλευθέρως... Δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν παράλογα πράγματα!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (*παρεμβαίνων*). Ἀφ' οὗ σοῦ λέγουν πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ ἔθιμον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπα! ὁ Φραγκίσκος! δὲν σὲ εἶδα... Πέρασες καλὰ εἰς τὸ ταξίδι;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πολὺ καλὰ! (*Σφιγγουσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων*).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅλοι καλὰ εἰς τὸ Ἑλμπέφ;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. "Ετσι κ' ἔτσι... Ἡ τσόχα παίρνει ἀπάνω της.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Α... χαίρω πολύ!

ΛΕΩΝ. (χαίρετιζων τὸν Φραγκιεκόν). Τὸ λοιπὸν, θεῖέ μου... δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Μπᾶ! ὁ Λέων!... ὁ ἀνεψιός μου! (Θιβεῖ τὴν χεῖρά του).

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Εχεις δύο χρόνια τώρα νὰ τὸν ἰδῇς... ἔβγαλε μουστάκια.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. "Α!... τοῦ ἔδωκες τὴν ἄδειαν; ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἰς τί;... Νὰ ἔβάλῃ μουστάκια; καὶ τί ἔχω νὰ κάμω ἐγώ;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Μπᾶ! καὶ εἰς τί σοῦ χρησιμεύει λοιπὸν ἡ πατρικὴ σου ἐξουσία;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μὰ ἔχει ὅμως καὶ ὁ δικός σου.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Αὐτός;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μοῦ φαίνεται, ὅτι... (Κυττάζει τὸν Τιβούρκιον. Κατ' ἰδίαν). Μπᾶ! τὰ ἐξύρισε!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Καὶ τί κάνει αὐτὸς ὁ παλληκαρῆς μὲ τὰς μουστάκας του;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶνε δικηγόρος.

ΛΕΩΝ. Εἶμαι δικηγόρος.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Οπως ὁ ἐξάδελφός του.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. "Εχει ὑποθέσεις;

ΛΕΩΝ. "Ω! ὄχι ἀκόμη...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Καλέ, τί εἶνε αὐτό; Δὲν ἔχουν λοιπὸν ὑποθέσεις οἱ δικηγόροι εἰς τὰ Παρίσια!.. Καὶ τί δουλειὰ κάμνεις τότε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπᾶ, γυρίζει... πηγαίνει εἰς τὰς συναναστροφάς...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (πρὸς τὸν πατέρα του). Νά, βλέπετε.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (πρὸς τὸν Τιβούρκιον). Σοὺτ! σὺ μὴ τ' ἀκοῦς αὐτά!

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Επειτα μὲ βοηθεῖ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας μου. Τὸν ἔχω πληρεξούσιον.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι κοπιαστική!

ΛΕΩΝ, (κατ' ἰδίαν). Τί ἀνακατώνεται τώρα αὐτός! (Προχωρεῖ ἀριστερά).

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. "Εγὼ ἔχω ὡς ἀρχήν, ὅτι ὁ νέος, ἅμα γαίνη εἴκοσι ἐτῶν, εἶναι πλέον ἄνδρας... καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν συντηρῇ πλέον ἡ οἰκογένειά του. (Πρὸς τὸν Τιβούρκιον). "Ακούε τα αὐτὰ σὺ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς! νὰ μὴ τὸν συντηρῇ; καὶ τότε μὲ τί νὰ ζήσει;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (δεικνύων τὸν Τιβούρκιον). Κὺνταξε αὐτὸν ἐδῶ... "Αμα ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν καὶ μιὰς ἡμέρας, δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ πλέον τίποτε ἀπὸ ἐμέ... Τοῦ εἶπα «εἶσαι ἄνδρας... Κάμε τὴ δουλειὰ σου ὅπως ἔξυρεις...» καὶ τὴν ἔκχμε... "Εδωσε ἀπὸ ἐδῶ, ἔδωσε ἀπὸ

ἐκεῖ... εἰργάσθη... κάμνει παραδόσεις... τέλος πάντων ἔγανει τὸ ψωμί του... Εἶναι ἀλήθεια;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁὰ τοῦ στέλνης ὅμως καὶ τι ἐνίστε;...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Πέντε εἰκοσάδραχμα εἰς τὴν ἐορτὴν μου, καὶ ἄλλα πέντε εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους... Τὰ καταθέτω διὰ λογαριασμὸν τοῦ εἰς τὸ ταμεῖόν μου, μὲ τόκον δέκα τοῖς ἑκατὸν... καὶ τοὺς τόκους τοὺς καταθέτω καὶ ἐκείνους...

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ωραῖα θὰ τὰ περνᾷ.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. "Εδοκίμασε τὸν πρῶτο χρόνο νὰ μὲ παῖξῃ διὰ νὰ ἔβάλῃ τίποτε... Μοῦ ἔγραφε ἱστορίας τραγικὰς διὰ νὰ μὲ συγκινήσῃ... Τοῦ ἔκοψα τὴν πῆττα μὲ δύο λέξεις... τοῦ ἔγραψα «"Ας τα καὶ τὰ ἔξυρῶ... Σὲ φιλῶ, ὁ πατέρας σου.»

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ σὲ ἀγαπᾷ;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Μὲ ἀγαπᾷ, λείει; (Ἀποτόμως πρὸς τὸν Τιβούρκιον). Μὲ ἀγαπᾷς, βρέ;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ω! ναί, μπαμπᾶ!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Νά... βλέπεις!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κατ' ἰδίαν). Τὸ ἔξυρῶ κ' ἐγώ!..

"Αφ' οὗ τὸν ἐρωτᾷ μὲ τέτοιον τρόπον!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Καὶ τοῦ ἰδικοῦ σου;... τί τοῦ δίδεις τὸν μῆνα;

ΛΕΩΝ, (κατ' ἰδίαν). Εἶναι ἀδιάκριτος ὅμως ὁ κύριος θεῖός μου!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μά... ὅτι μοῦ ζητήσῃ... δὲν κρατῶ λογαριασμὸν...

ΛΕΩΝ. "Οταν δὲν ἔχω χρήματα, τὸ λέγω εἰς τὸν πατέρα...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ετσι, τὸ καταλαμβάνω!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (πρὸς τὸν Τιβούρκιον). Μὴ τὰ κοῦς αὐτὰ σὺ! (Ἐπαναλαμβάνων τὴν φράσιν τοῦ Λέοντος). «ὅταν δὲν ἔχω χρήματα, τὸ λέγω εἰς τὸν πατέρα...» Ὁὰ τοὺς δῖνῃ νὰ καταλάβουν, μοῦ φαίνεται!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ Λέων δὲν ζητεῖ ποτὲ παράλογα...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (δεικνύει τὸν Τιβούρκιον). "Οτε ἐγεννήθη αὐτὸς ὁ παλληκαρῆς, τοῦ ἔνοιζα ἀμέσως μερίδα... τὴν μερίδα Τιβουρκίου... Ἐξυρῆς πόσα ἐξώδευσα δι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του ἕως τώρα;

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Οχι.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Δώδεκα χιλιάδας δραχμάς... Πῶς σοῦ φαίνεται;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σχεδὸν τίποτε... ὅλα, ὅλα;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. "Ὅλα!... δώδεκα χιλιάδας δραχμάς καὶ εἴκοσι λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ἐπιστολῆς, ποῦ τοῦ ἔγραφα πῶς δὲν θὰ τοῦ στείλω πλέον τίποτε.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὲ συγχαίρω... Διὰ τὸν Λέοντα

ἐγὼ ἐξώδευσα τοῦλάχιστον τὰ διπλάσια...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἰκοσιτέσσαρες χιλιάδας δραχμὰς! Τόσον πολλὰ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! δὲν μετανοῶ καθόλου... Ἀπέκτησα υἱὸν κάλλιστον... φίλον μᾶλλον!

ΛΕΩΝ, (συγκεικνημένος). "Ω, ναί! ὁ ὁποῖος σὰς ἀγαπᾷ... καὶ σὰς σέβεται, ὡς τὸν ἄριστον, τὸν ἀγαθώτατον καὶ φιλοστοργότατον ἀπὸ ὅλους τοὺς πατέρας. (Ἀσπάζονται ἀλλήλους).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ἰδίαν). "Ἄς τα καὶ τὰ 'ξεύρω!... μοῦρχεται νὰ σκάσω!... (Μεγαλοφώνως) Ποῦ εἶναι τὸ δωμάτιόν μου;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ ἴδιο ποῦ εἶχες καὶ ἄλλοτε... πλησίον εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (λαμβάνει τὸν ὁδοιπορικὸν τοῦ σάκκου πρὸς τὸν Τιβούρκιον). Θὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε... καὶ θὰ περάσωμεν τὴν βραδεῖά μαζι.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (κατ' ἰδίαν). Τί ἀγγαρεία!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πῶς;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ξεύρετε... ἀπόψε ἔχω ἓνα μάθημα... σπουδαιότατον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. "Ε, καλὰ... τρώγω τότε μαζὶ μὲ τὸν θεῖόν σου... καὶ αὖριον ἔρχομαι νὰ σὲ ἰδῶ... νὰ ἰδῶ καὶ τὸ οἰκοκυριό σου. Τώρα σὲ εἶδα... πηγαίνει καλὰ... τρέξε εἰς ταῖς δουλειαῖς σου!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Χαῖρε, μπαμπᾶ... θεῖέ μου... Λέον (ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Λέοντα). "Ε! σοῦ τὴν 'εὔγανει τὴν ψυχὴ ὁ μπαμπᾶς μου ἢ ὄχι; (ἐξέρχεται).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ἰδίαν, βλέπων ἐξερχόμενον τὸν Τιβούρκιον). Νὰ... ἔτσι τὰ θέλω ἐγὼ νὰ εἶναι τὰ παιδιὰ. (Ἐξέρχεται ἀριστερὰ πρὸς τὸ βάθος).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΛΕΩΝ, εἶτα ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ καὶ ΛΟΥΚΙΑ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δώδεκα χιλιάδας δραχμὰς ἓνας νέος εἰκοσι ἐτῶν!

ΛΕΩΝ. Βέβαια... ὁ θεῖός μου ἀγαπᾷ τὴν εὐθυνὴν ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί νὰ σου εἰπῶ... ἐγὼ πρότιμῷ τὴν ἀκριβήν.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθους μετὰ τῆς Λουκίας). Καλημέρα, Βλαδινέ. (Ὁ Λέων προσέρχεται πρὸς τὴν Λουκίαν καὶ τὴν ὁδηγεῖ δεξιὰ, ὅπου αὕτη κάθεται).

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! ὁ Ωβερτίνος... Καλέ, τί ἔχεις;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (σιγὰ πρὸς τὸν Βλαδινέ). Τίποτε... ἀπομάκρυνε τὰ παιδιὰ... ἔχω κᾶτι τι νὰ σοῦ εἰπῶ ἰδιαίτερος.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἰς ἐμέ; (Πρὸς τὸν Λέοντα). Ὁ-

δήγησε τὴν Λουκίαν εἰς τὴν μητέρα σου... νομίζω πῶς ἔχει κᾶτι τι νὰ τῆς δώσῃ.

ΛΟΥΚΙΑ, (ἐργάζεται). Τὸ ἐργόχειρόν της... διὰ τὸ λαχεῖόν μου... Σὰς ὁμολογῶ εἰλικρινῶς πῶς αὐτὸ ἴσα ἴσα ἦλθα νὰ τῆς ζητήσω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πηγαίνετε, παιδιὰ μου. (Ἡ Λουκία καὶ ὁ Λέων ἐξέρχονται δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ

ΒΛΑΔΙΝΕ. Λέγε μου λοιπόν... εἶσαι πολὺ τεταραγμένος.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τὸ πιστεύω... ἔχω τρεῖς νύκτας, ποῦ δὲν ἔκλεισα μάτι.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς; εἶναι ἀσθενὴς ἡ γυναῖκά σου;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Οχι, φίλε μου... ἓνα μῆνα τώρα ἔχω νὰ λάβω εἰδήσεις διὰ τὴν Ὁρατὰ Ἀγγε-
λικήν.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί; ποίαν ὠραίαν Ἀγγελικὴν;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Εν πλοῖον, τὸ ὁποῖον περιμένω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Α! ἔτσι εἶπέ μου, ἀδελφέ... καὶ ἐγὼ ἐνόμισα πῶς ἡ Ὁρατὰ Ἀγγελικὴ ἦτο καμμία...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Επρεπε νὰ ᾔται φθασμένη εἰς τὴν Ἀθρην πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (συμπληρῶν τὸν λόγον του). Μοῦ ἐφάνη πολὺ ἄτοπον...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Καὶ καμμία ἀπολύτως πληροφορία δὲν ἦλθε περὶ αὐτῆς...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Θὰ καθυστέρησε, φαίνεται, τὸ πλοῖόν σου.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Νὰ ᾔται αὐτὸ μόνον... Πρὸ δύο μηνῶν ἔμαθον, ὅτι κατόρθωσε νὰ διαφύγῃ τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ποῦ εἶχον εἰς ἀποκλεισμόν τοὺς λιμένας τῶν Νοτίων Ἀμερικανῶν, καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὅρον... Ἴσως ὅμως κατὰ τὴν ἐπάνοδον συνελήφθη ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ καταδρομικά.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! διάβολε!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Καὶ ἐν πλοῖον χαμένον... κατὰφορτον ἀπὸ βαμβάκι... καὶ σήμερον τὸ βαμβάκι... εἶναι χρυσός!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ ἔχεις ἀσφαλισμένον;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Οχι! καμμία ἐταιρεία δὲν ἀνέδεχτο νὰ τὸ ἀσφαλίσῃ, διὰ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου... Καὶ ἐγὼ μὲ τὴν ιδέαν ὅτι θὰ πωλήσω τὸ φορτίον ἀνέλαβα ὑποχρεώσεις... Πλησιάζει νὰ λήξῃ μία συναλλαγματοκτικὴ μου... καὶ ἂν μεθαύριον τὸ μεσημέρι δὲν πληρώσω ἐν ποσόν... τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω, θάναγκασθῶ ἴσως νὰ ἀναστείλω τὰς πληρωμάς μου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω Θεέ μου! ταλαίπωρε φίλε

μου !... και πόσα... πόσα σου χρειάζονται;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Μου χρειάζεται ποσὸν ὑπέρογκον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὑπέρογκον ;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἐρριφοκινδύνευσα ὅλην μου τὴν περιουσίαν... καὶ μοῦ λείπουν ἀκόμη πενήντα χιλιάδες δραχμαί.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀ ! εὐχαριστῶ... μέ ἐτρόμαξες.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Πῶς ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐφοβήθην μήπως δὲν δυνηθῶ νὰ σοῦ τὰς δανείσω.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τί ! σύ ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Βέβαια.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἀ ! ὅχι !... αὐτὸ δὲν γίνεται... δὲν θέλω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διατί ;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Διότι... ἂν τὸ πλοῖόν μου δὲν ἔλθῃ... δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν θὰ ἠμπορέσω νὰ σοῦ τὰ ἀποδώσω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ τί ἀξίαν θὰ εἶχε τὸ δάνειον, ἂν ἤμην βέβαιος πῶς θὰ τὸ πληρώσης ; Ὅθ ἦτο τὸ ἴδιο ὡς νὰ ἐδάνειζα τὴν Ἑθνικὴν τράπεζαν !...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἀλλά...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐλα, φίλε μου... Γουστάβε !... μὴ κάμνης παιδιάστικα πράγματα.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (μειδιῶν). Γουστάβε !

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶναι τὸ ὄνομά σου... ἔτσι δὲν σε ἔλεγα ἄλλοτε ;... τὸν καιρὸν ποῦ εἴμεθα συμμαθηταί... ἐνθυμεῖσαι ; "Ὅταν φθάνωμεν εἰς ἡλικίαν δὲν ἐκστομίζομεν τὸ κύριον ὄνομα... ἀπὸ φόβον μὴ φανῶμεν γελοῖοι... Ἀλλ' ὅταν εὐρισκόμεθα μόνοι μας... χωρὶς κανένα ἄλλον ἐμπρὸς... δύο παλαιοὶ φίλοι... εἶναι τόσον εὐχάριστον νὰ ὁμιλοῦν μεταξύ των ὅπως ἄλλοτε... Ἐλα τώρα... Εἴμεθα μόνοι μας... λέγε με καὶ σὺ Κάρολον... θὰ μοῦ προξενήσῃ πολλὴν χαράν...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (Περιπτυσσόμενος αὐτόν). Κάρολε !

ΒΛΑΔΙΝΕ. Γουστάβε ! (Ἀσπάζονται ἀλλήλους). Ἀ ! μοῦ φαίνεται πῶς ἐξανάνοισα !

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τί ἐξαίρετον φίλον ποῦ ἔχω !

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐλα, Γουστάβε, μὴ λέγῃς σὲ παρκαλῶ ἀνοησίας ! Ὅθ υπάγω νὰ φροντίσω διὰ τὰ χρήματα... καὶ μεθαύριον τὸ μεσημέρι ἡ δουλειά σου θὰ ἦναι τελειωμένη... Τὸ βαμβάκι σου θὰ ἔλθῃ... Ὅθ περάσῃ ἐμπρὸς ἀπὸ τῆς μύτης τῶν Ἀμερικανῶν... Ὅθ τὴν πάθουν καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ Ἀμερικανοὶ σοῦ τὸ λέγω ἐγώ ! (ἐξέρχεται ἀριστερᾷ).

(Ἐπεται συνέχεια).

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

"Ὅτε πρὸ δύο περίπου μηνῶν διεδόθη, μεθ' ὅας ταχύτητος διαδίδονται αἱ δυσάρεστοι εἰδήσεις, ὅτι τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Λασκαρίδου μέλλει νὰ διαλυθῇ, τὸ ἄκουσμα κατ' ἀρχὰς προύξενεν ἐκπληξιν. Πατέρες, μητέρες μετέβαινον ἀνήσυχοι νὰ ἐρωτήσωσιν ἂν εἶχετο ἀληθείας ἡ δυσάρεστος διάδοσις, καὶ ὅτε ἐβεβαιούντο περὶ τούτου ἀπήρχοντο περίλυποι, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἀφίετο ἡμιτελὴς ἡ ἀγωγή τῶν τέκνων των, ὅταν τὸ Παρθεναγωγεῖον ἐκείνο ἠδύνατο νὰ παράσχῃ.

Τὴν ἀπόλυτον εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦτο ἐμπιστοσύνην τῆς εὐφρονοῦσης κοινωνίας ἐκδείκνυσιν ὅτι καθηγηταὶ δοκιμώτατοι ἔχοντες τὰ τέκνα των ἐν αὐτῷ, ὑπολαμβάνοντες δ' ὅτι ἡ διάλυσις ἐπήρχετο δι' οἰκονομικοὺς λόγους, προσήνεγκον ἑαυτοὺς νὰ διδάσκωσι δωρεάν, ὅπως διατηρηθῇ τὸ Παρθεναγωγεῖον.

Ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς πόλεως, μεταξύ τῶν ἀρίστων δεσποινῶν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, αἵτινες συνέδουν μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου τὰς συγκινητικὰς ἀναμνήσεις τῆς ἡθῆς των, καὶ αἵτινες, μητέρες γενόμεναι, ἔπεμπον παρὰ τῇ κ. Λασκαρίδου τὰ τέκνα των, νὰ πῶσιν ἐκ τῆς αὐτῆς δροσερᾶς καὶ διαυγοῦς πηγῆς ἧς ἠσθάνοντο αὐταί, ἐκ πείρας, τὴν ἐν-εργητικὴν δύναμιν ἐν ταῖς πλατείαις μεταξύ τῶν ἐνδιαφερομένων περὶ τῆς παιδείας ἀνδρῶν, ἐχόντων ἤδη μεμορφωμένην περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου γνώμην, ἡ αὐτὴ ἐρώτησις ἐπανελαμβάνετο, ὡς θλιβερὰ ἐπωδός, μετὰ πᾶσαν συνδιάλεξιν.

Εἶτα ἤρχισαν αἱ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιστολαὶ τῶν ἐν τῇ ξένῃ, ἐν Ῥωσίᾳ, Βλαχίᾳ, Γαλίᾳ, Αἰγύπτῳ, ἑλληνικῶν οικογενειῶν, ἐπιστολαὶ παρακαλοῦσαι νὰ διατηρήσῃ τὸ σχολεῖον ἡ κ. Λασκαρίδου, ἐκ τοῦ συγκινηθέντος δὲ ὕψους τῶν γραφόντων κατεφαίνετο καὶ ἡ πρὸς τὰ τέκνα των τὰ ἀπομεμακρυσμένα στοργὴ καὶ ἡ πρὸς τὸ ἐκπαιδευτήριον, ἐν ᾧ εἶχον ἐμπιστευθῇ αὐτά, ἀμετρος ἐκτίμησις.

Πραγματικῶς, πολλοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ νοήσωσι τὰς Ἀθήνας ἄνευ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Παρθεναγωγείου». Ἐπὶ εἰκοσιτρία ἔτη ἐπιδράσαν ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς παιδείας τοῦ ἔθνους ἡμῶν, πρῶτον ἐρχόμενον εἰς τὸ πνεῦμα ὅτε ἐγίνετο σκέψις περὶ ἐλληνοπρεποῦς διαπαιδαγωγήσεως τῶν Ἑλληνίδων, ἀπετέλει ὁργανικὸν μέρος τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἀπροσδόκητος κατάπαυσις τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἡ αἰφνιδία ἐξαφάνισις του, μετέβαλλε τὴν κα-